

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Tatlumpu't Isa

Ezekiel Bilang Labindalawa

Jeff Pippenger

2026-09-20

Nagtapos ang naunang artikulo sa talatang nagsasaad: “Ang kasunduang pag-aasawa ng 313 ay kumakatawan sa huling kasunduang pag-aasawa ng kapangyarihang papal sa Estados Unidos—ang pangunahing hari sa sampung hari ng Apocalipsis labimpito; isang kapangyarihang may dalawang sungay na tinutularan ng kapangyarihang may dalawang sungay ng Pransiya. Ang kasaysayang nagsimula kay Clovis noong 496 at sa kahuli-hulihan ay humantong sa atas ni Justinian noong 533 at sa pagkakaluklok ng kapapahan noong 538, ay kumakatawan sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa batas ng Linggo.”

Si Ronald Reagan ay tinipikahan ni Clovis noong 496 at si Donald Trump ay tinipikahan ni Justinian noong 533. Ang kautusan ni Justinian ay dumating limang taon bago umakyat ang kapapahan sa trono noong 538, at ang Edict of Milan ay dumating walong taon bago ang unang batas ukol sa Linggo noong 321. Kapuwa ang kautusan at ang edikto ay magkatugma bilang palatandaang nauuna sa batas ukol sa Linggo.

Reagan

Noong 1870, nasakop ng mga hukbong Italyano ang Roma (20 Setyembre 1870). Ang Mga Estadong Papal ay tumigil sa pag-iral bilang isang estadong teritoryal, at si Papa Pio IX ay naging “bilanggo sa Vatican.” Dahil wala nang nalalabing teritoryo ng papa na kinikilala bilang isang pinakamataas na nagsasariling estado, ang Estados Unidos (gaya ng marami pang ibang mga bansa) ay hindi na nagpapanatili ng pormal na ugnayang diplomatiko sa Papa bilang isang pinunong makamundo. Noong Oktubre 1951, hinirang ni Pangulong Harry S. Truman si Heneral Mark W. Clark bilang Embahador ng U.S. sa Vatican. Mabilis na lumitaw ang matinding pagtutol mula sa maraming simbahang Protestante at mga organisasyon, na nangatwirang ang naturang paghirang ay lumalabag sa paghihiwalay ng simbahan at ng estado. Noong Enero 1952, binawi ni Heneral Clark ang kaniyang pangalan.

Noong Enero 10, 1984, pormal na nagkasundo si Pangulong Ronald Reagan at si Papa Juan Pablo II na magtatag ng ganap na ugnayang diplomatiko sa pagitan ng Estados Unidos at ng Banal na Luklukan. Noong Abril 9, 1984, iniharap ni William A. Wilson (na nagsisilbi na noon bilang personal na kinatawan ni Reagan) ang kaniyang mga kredensiyal at naging unang Embahador ng U.S. sa Banal na Luklukan.

Sa loob ng tatlumpu't tatlong taon mula 1951 hanggang 1984, ang paglaban ng Protestantismo laban sa Katolisismo ay naglaho. Ang “mga bisig” na tumayong pabor sa kapapahan noong 496 sa pamamagitan ni Clovis ay sumasagisag kay Reagan mula 1984 hanggang 1989. Si Clovis ay

kumatawan sa pag-aalis ng relihiyon (paganoismo) na pumipigil sa kapapahan na muling umangat sa kapangyarihan, at pagsapit ng 1984, ang paglaban ng Protestantismo sa pag-angat ng kapapahan ay naalis na. Ang “araw-araw” (paganoismo) ay naalis na, at inilarawan ni Pablo ang pag-aalis na iyon ng pagtutol ng paganoismo sa kapapahan bilang isang “pagtalikod.”

Ang sagisag na iglesya ng pakikipagkompromiso na kinatawan ni Constantine the Great at ng kasaysayan mula 313 hanggang 538 ay kumatawan sa isang yugto kung kailan ang isang iglesya ay nakipagkompromiso sa kaniyang sarili at tumalikod. Ang relihiyong kinatawan ng “508,” na noong una ay pumipigil sa mga pagsalakay ng kapangyarihang pangkapapahan, ay naging larawan ng pagtalikod ng mga Protestante sa Estados Unidos. Si Reagan ay kinatawan ni Clovis. Noong 496, ibinigay ni Clovis ang kaniyang “kapangyarihan” sa kapapahan, sa gayon ay inilarawan ang “di-banal na alyansa” na naisakatuparan sa mga taon ni Reagan. Kinatawan din ni Clovis ang pag-aalis ng “patuloy” noong 508. Ang 508 ay naging larawan ng 1984.

“Ang pakikipagkompromisong ito sa pagitan ng paganismo at Kristiyanismo ay nagbunga sa pag-usbong ng ‘tao ng kasalanan’ na inihula sa propesiya bilang sumasalungat at nagmamataas sa kaniyang sarili nang higit sa Diyos. Ang napakalaking sistemang iyon ng huwad na relihiyon ay isang obra maestra ng kapangyarihan ni Satanas—isang bantayog ng kaniyang mga pagsisikap na iluklok ang kaniyang sarili sa trono upang pamunuan ang lupa ayon sa kaniyang kalooban.” *The Great Controversy*, 50.

Tanyag na tinawag ni Reagan ang Unyong Sobyet na isang “masamang imperyo” sa isang talumpati noong 1983 at itinuring niya ang ateistikong komunismo bilang isang malalim na banta sa moralidad at espiritu. Siya at si John Paul II ay bumuo ng isang malapit na pansarili at pampulitikang pakikipagkaisa laban sa komunismong Sobyet. Kapuwa nakita ng dalawang lalaki ang tunggalian sa mga katawagang moral at maging ng banal na kalooban; lihim na nagsalita si Reagan tungkol sa isang “Banal na Plano” upang ibagsak ang komunismo. Nagkaroon si Reagan ng interes sa mga aparisyon sa Fatima (ang babala na “ikakalat ng Russia ang kaniyang mga kamalian”), at tinalakay ng dalawang pinuno ang kanilang magkatulad na paniniwala na iniligtas ng Diyos ang kanilang mga buhay (kapuwa sila nakaligtas sa mga tangkang pagpaslang noong 1981) para sa isang layuning may kaugnayan sa pagtalo sa komunismo.

Ang mga Alagad ni Cristo

Si Reagan ay pinalaki sa denominasyong Disciples of Christ, na ang mga nagtatag na ama nito ay hayagang nagturo na ang papa ng Katolisismo ang anticristo. Si Alexander Campbell, ang pinakakilalang unang lider ng simbahang Disciples of Christ, ay paulit-ulit na kinilala ang kapapahan bilang anticristo. Sa mga debate at mga sinulat, ipinangatwiran niya na ang munting sungay ng Daniel 7, ang halimaw ng Revelation 13, at ang taong makasalanan ng 2 Thessalonians 2 ay pawang tumutukoy sa mga papa ng Roma. Ginamit niya ang mga pagkakakilalang ito sa mga pampublikong debate (kabilang ang pakikipagdebate kay Obispong Katoliko John B. Purcell noong 1837). Tinukoy ni Barton W. Stone ang pamahalaan ng Papa bilang tunay na anticristo at ang “taong makasalanan.” Isinulat ni Walter Scott (isa pang unang ebanghelista ng kilusan) na ang taong makasalanan, ang Papa ng Roma, ay lilitaw sa iglesiang Cristiano at itataas ang kaniyang

sarili nang higit sa Diyos.

Ang ina ni Reagan na si Nelle ay isang taimtim na kaanib ng denominasyong Disciples of Christ at siyang pangunahing impluwensiyang panrelihiyon sa kaniyang kabataan. Si Reagan ay nabautismuhan sa simbahan ng Disciples of Christ sa Dixon, Illinois, sa edad na 11, at naging aktibo roon noong kaniyang kabataan (kabilang ang pagtuturo sa paaralang panlinggo). Nag-aral siya sa Eureka College, na kaanib ng Disciples of Christ.

“Yaong mga nalilito sa kanilang pagkaunawa sa salita, na hindi nabibigyang-kahulugan ang antikristo, ay tiyak na ilalagay ang kanilang sarili sa panig ng antikristo. Wala nang panahon ngayon upang tayo’y makibagay sa sanlibutan.” Kress Collection, 105.

Si Reagan ay inilarawan ng tipo ni Clovis at gayundin ng pakikipagkompromiso ni Constantine the Great. Si Reagan din ang una sa huling walong pangulo mula pa noong panahon ng kawakasan noong 1989. Bilang una sa huling walong pangulo, siya ay tumitipo kay Donald Trump, na, tulad ni Reagan, ay lubhang nalilito tungkol sa tunay na mga layunin ng kapapahan, at kung sino ang kapapahan.

Maaari bang magkasamang lumakad ang dalawa, malibang sila’y magkaisa? Amos 3:3.

Ang ikaanim at panghuling kasunduang pag-aasawa sa Daniel kabanata labing-isa ay nagaganap sa kasaysayang nagsisimula sa panahon ng kawakasan noong 1989, at nagtatapos sa kasaysayan ni Donald Trump.

“Sa mga kilusang isinasagawa ngayon sa Estados Unidos upang ipagkaloob sa mga institusyon at mga gawain ng iglesia ang suporta ng estado, ang mga Protestante ay sumusunod sa mga yapak ng mga makapapa. Higit pa rito, binubuksan nila ang pinto upang muling mabawi ng Kapapahan sa Protestanteng Amerika ang pangigingabaw na naiwala nito sa Matandang Daigdig.” The Great Controversy, 573.

Ang kasunduang pangkasal ng 313 at ang Edict of Milan ay umaayon sa kasaysayan ng 533, at ang atas ni Justinian noong 533 ay muling ipatutupad ng isang nagpapakilalang Kristiyanong administrasyon, na hindi na nauunawaan na ang pagtukoy sa kapangyarihang pangkapapahan bilang isang institusyong Kristiyano ay, sa pinakamabuti, isang salungatan sa mga katawagan, at, sa pinakamasama, isang nakamamatay na pagkalinlang.

Simbahan at Estado

Noong 457 BC, ibinalik ng ikatlong kautusan ni Artaxerxes ang pambansang kapangyarihang pansarili para sa kapuwa pampolitika at panrelihiyong awtoridad.

At ikaw, Ezra, ayon sa karunungan ng iyong Dios, na nasa iyong kamay, magtalaga ka ng mga pinuno at mga hukom, na magsisihatol sa buong bayan na nasa kabila ng ilog, sa lahat niyang nakaaalam ng mga kautusan ng iyong Dios; at inyong ituro sa mga hindi nakaaalam. At sinumang hindi susunod sa kautusan ng iyong Dios, at sa kautusan ng hari, ay agad na isagawa sa kaniya ang hatol, maging ito man ay kamatayan, o pagtatapon, o pagsamsam ng mga ari-arian, o pagkabilanggo. Ezra 7:25, 26.

Ang ikatlong utos ay nagkaloob ng kapangyarihan upang isakatuparan ang paghatol at kaparusahan kapuwa para sa mga kautusan ng Diyos at sa mga kautusan ng hari. Ang utos na iyon ang nagmarka ng pasimula ng hula ng dalawang libo at tatlong daang taon na nagtapos noong Oktubre 22, 1844, nang si Cristo ay biglang pumaroon sa Kaniyang templo. Minarkahan din nito ang pasimula ng isang hula ng dalawang daan at limampung taon na nagwakas noong 207 BC, sa kasaysayang nasa pagitan ng mga labanan sa Raphia noong 217 BC at Panium noong 200 BC. Ang pagpapanumbalik ng kapuwa sibil at panrelihiyong soberanya noong 457 BC ay tumutukoy sa isang dalawang-yugtong alpha na nakasusumpung ng dalawang omega na katuparan. Ang dalawang omega na katuparan ay kapuwa kumakatawan sa isang saradong pinto; ang isa ay para sa sungay na Protestante at ang isa naman ay para sa sungay na Republikano.

Ang unang propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon ay kumakatawan sa mga kautusan ng Diyos, at ang propesiya ng dalawang daan at limampung taon ay kumakatawan sa mga kautusan ng hari. Tinutukoy ng dalawang propesiya ang sungay ng Protestantismo at ang sungay ng Republicanismo sa halimaw na mula sa lupa ng Apocalipsis trese. Ang sungay na Republikano ng halimaw na mula sa lupa ay inilalagay sa gitna ng mga talata labing-isa hanggang labing-anim ng Daniel onse. Ang panahong labimpitong taon sa pagitan ng Raphia at Panium ay tinatawid ng isang sungay mula sa kambal na propesiya ng ikatlong atas noong 457 BC. Tinutukoy ng dalawahang propesiya kapwa ang paghuhukom sa panghuling bayang tipan at ang paghuhukom din sa bansang pinagmulan ng bayang iyon ng tipan.

At sinabi niya kay Abram, Talastas mong may katiyakan na ang iyong binhi ay magiging tagaibang-bayan sa lupain na hindi kanila, at paglilingkuran nila ang mga yaon; at pahihirapan nila sila sa loob ng apat na raang taon; At ang bansang yaon naman na kanilang paglilingkuran ay hahatulan ko: at pagkatapos ay lalabas sila na may malaking kayamanan. Genesis 15:13, 14.

Sa aklat ni Ezekiel, ang Oktubre 22, 1844 ay tinutukoy sa pamamagitan ng Oktubre 22, 573 BC. Ang isang petsa ay tumutukoy sa pasimula ng panghukom na pagsisiyasat at ang isa naman ay tumutukoy sa pagtunog ng trumpeta ng Jubileo kapuwa sa pasimula at sa katapusan ng proseso ng paghuhukom. Ang dalawang petsa ay magkatugma, at kapuwa tumutukoy sa isang saradong pinto. Ang 1844 ay kumakatawan sa pagsasara ng pinto ng banal na dako, nang si Cristo ay lumipat sa Kabanal-banalang Dako. Ang 573 BC ay tumutukoy sa pagwawakas ng palugit ng pagsubok ng sangkatauhan kung saan ang mga alipin ng kasalanan na natubos ay binibigyan ng kanilang kalayaan, at ng isang bagong lupa na kanilang tatahanan.

At kung siya'y hindi matubos sa mga taong ito, ay lalaya siya sa taon ng jubileo, siya, at ang kaniyang mga anak na kasama niya. Sapagkat sa akin ang mga anak ni Israel ay mga lingkod; sila'y aking mga lingkod na aking inilabas mula sa lupain ng Egipto: Ako ang Panginoon ninyong Diyos. Levitico 25:54, 55.

Ang dalawang Oktubre 22 ay kapuwa kumakatawan sa saradong pinto ng malapit nang dumating na batas sa Linggo. Ang panahon ng probasyon na ibinigay sa Adventismo ay nagsimula noong 1844 at nagtatapos sa malapit nang dumating na batas sa Linggo, at ang panahon ng probasyon na ibinigay sa Estados Unidos ay nagtatapos din sa malapit nang dumating na batas sa Linggo. Ang dalawang wakas na ito ay magkatugma sa dalawang saksi ng Oktubre 22 na 2,300 taon at dalawang

daan at limampung taon.

Ang dalawang daan at limampung taon na nagwawakas sa kasaysayan sa pagitan ng Raphia at Panium ay naghahati sa yugto ng dalawang labanan sa dalawang sagisag na bilang, na kapag pinagsama ay nagtataglay ng sarili nilang natatanging kahulugan. Sampung taon matapos ang Raphia, na ang kahulugan ay hanggahan, at pitong taon bago ang Panium, na isang labanang isinagawa sa isang kapatagan at nagtapos sa isang pagkubkob. Ang sampu at pito bilang sagisag ay nagpapakilala sa kapangyarihan ng dragon batay sa ilang mga saksi. Ang 207 BC ay inilalagay si Trump, ang sagisag ng halimaw ng lupa, sa pagitan ng talata labing-isa at labinlima ng Daniel 11, na sa makahulug paraan ay naghahanda upang magsalita na gaya ng isang dragon, gaya ng kinakatawan ng pinagsamang bilang na sampu at bilang na pito.

Ang labimpito ay simboliko rin, at pinalalawak nito ang kasaysayan mula sa Raphia hanggang sa Panium lagpas sa Panium at gayundin bago ang Raphia. Si Ptolemy IV Philopator ay naghari bilang hari ng Ptolemaic Egypt mula 221 BC hanggang 204 BC, at tinalo niya si Antiochus Magnus sa Raphia noong 217 BC. Nagsimulang maghari si Ptolemy bago ang Raphia, at siya ay naghari nang “labimpito” taon. Ang bilang na labimpito ay kumakatawan sa isang makasaysayang yugto na nagsisimula bago ang Raphia, at umaabot lagpas sa labanan sa Panium at sa pagkubkob sa Sidon hanggang sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan gaya ng kinakatawan ng taong 330. Ang dalawang-daang-at-limampung-taóng propesiya para sa panahon ng iglesya ng Smyrna ay nagsimula noong 64 at nagtapos sa Edict of Milan at sa kasunduang pangkasal ng 313.

Si Constantine ang Dakila ay kumakatawan sa kasaysayan ng iglesya ng Pergamo, at ang kasaysayang iyon ay nagsimula noong 313 at nagtapos noong 538. Ang unang “labimpitong” taon matapos ang pagtatapos ng dalawang-daang-at-limampung-taóng hula noong 313 ay nagtataglay ng tatlong palatandaan. Ang 313 ay ang Kautusan ng Milan, ang 321 ay ang unang batas ukol sa Linggo, at ang pagkakahati ng imperyo ay minarkahan noong 330. Ang 330 ay kumakatawan sa huling batas ukol sa Linggo na nagmamarka sa pagsasara ng panahon ng pagsubok ng sangkatauhan. Samakatuwid, ang bilang na labimpito ay nagsisimula bago ang Raphia at nagtatapos nang malayo pa matapos ang kampanyang militar ng Panium at Sidon. Ang talatang labing-anim sa Daniel onse ay kumakatawan sa batas ukol sa Linggo sa Estados Unidos.

Tinutukoy ng propesiya ng Smyrna ang tanda ng pagkubkob na siyang pinakasentro ng mensahe ng babala ni Ezekiel. Ang panandang daan na nauuna sa batas ng Linggo, gaya ng inilalarawan ng dalawang paglalarawan ng pagkawasak ng Jerusalem, ay ang pagkubkob; ngunit ito rin ang Kautusan ng Milan, na siyang pasimula ng pagbuo ng larawan ng halimaw.

Sa panahon ng pagkubkob ay magaganap ang isang prusisyon ng kasunduang pag-aasawa. Ito ay isang fractal ng prusisyon ng pag-aasawa na nagsimula kay Reagan, gaya ng itinanghal ni Clovis noong 496, ngunit ang pangwakas na prusisyon tungo sa pag-aasawa ay nagsisimula sa pagkubkob, na umaayon sa utos ni Justinian noong 533, at sa Edict of Milan noong 313. Kapuwa mga waymark na ito ay nauuna sa batas ng Linggo. Nauna ang 313 sa unang batas ng Linggo noong 321, at nauna ang utos ng 533 sa batas ng Linggo sa ikatlong Konseho ng Orleans noong 538. May ilang uri ng lehislasyon na tutupad sa makahulug mga katangian kapuwa ng utos ni Justinian at ng Edict of

Milan, samantalang may ilang uri ng sagisag na kasunduang pag-aasawa na paiiralin.

Kapag naipahayag na ang atas na iyon, huli na upang maghanda, sapagkat ang pintuan ng panahon ng pagsubok ay sarado na sa sungay na Protestante, kung paanong tiyak na ito'y nagsara sa unang Paskuwa sa Ehipto. Pagkatapos nito, ang batas ng Linggo, ang kasunod na palatandaan sa daan, ay nagpapakilala hindi lamang na ang larawan ng halimaw ay ganap nang nahubog, kundi pati na rin ang pagpapatupad ng tatak ng halimaw. Ang batas ng Linggo ang nagtatakda ng wakas ng panahon ng pagsubok para sa sungay na Republikano, ang halimaw ng lupa ng Apocalipsis trese, kung paanong tiyak na namatay si Faraon at ang kaniyang hukbo sa Dagat na Pula pagkatapos ng Paskuwa.

Ang dalawang daan at limampung taon na nagtatapos noong 207 BC ay tumutukoy kay Donald Trump, gaya ng inilarawan kay Antiochus Magnus na naghahanda para sa nalalapit na kampanya na nagsisimula sa kapatagan ng Panium at nagwawakas sa pagkubkob sa Sidon. Pagkatapos ng Labanan sa Panium, si Scopas ng Aetolia, ang kumandanteng Ptolemaiko, ay tumakas kasama ang humigit-kumulang 10,000 natitirang kawal patungo sa lungsod ng Sidon. Siya ay hinabol ni Antiochus at kinubkob ang Sidon. Ang pamahalaang Ptolemaiko sa Alexandria ay nagpadala ng hukbong sasaklolo, ngunit ito ay nabigo. Sa pagharap sa pagkagutom, isinuko ni Scopas ang lungsod. Pinahintulutan ni Antiochus si Scopas na umalis; si Scopas ay nang lumaon bumalik sa Egipto, kung saan siya sa wakas ay pinatay sa mga sakdal na pagtataksil at paglustay. Ang pagkubkob sa Sidon ang tumapos sa pananakop ni Antiochus sa Coele-Syria pagkatapos ng Panium.

Tinukoy ni Sister White ang aklat ni Uriah Smith, **Daniel and the Revelation**, bilang “katulong na kamay ng Diyos.” Tinukoy ni Smith ang kampanyang may dalawang yugto ni Antiochus sa kaniyang komentaryo sa mga talata labing-apat at labinlima ng Daniel onse.

“Ang pagtuturo sa kabataang hari ng Egipto ay ipinagkatiwala ng Senado Romano kay M. Emilius Lepidus, na nagtalaga naman kay Aristomenes, isang matanda at bihasang lingkod ng hukumang iyon, bilang kaniyang tagapangalaga. Ang una niyang ginawa ay ang maglaan ng pananggalang laban sa bantang pagsalakay ng dalawang nagkakaisang hari, sina Felipe at Antiochus.

“Sa layuning ito ay ipinadala niya si Scopas, isang bantog na heneral ng Aetolia, na noo’y nasa paglilingkod sa mga Ehipsiyo, sa kaniyang sariling lupain upang magtipon ng mga karagdagang hukbo para sa sandatahan. Nang makapaghanda ng isang hukbo, siya ay nagmartsa patungong Palestina at Coele-Siria (yamang si Antiochus ay abala noon sa pakikidigma kay Attalus sa Mababang Asia), at ipinasakop ang buong Judea sa kapamahalaan ng Ehipto.

“Kaya ang mga pangyayari ay naihanay sa gayong kalagayan para sa katuparan ng talatang nasa harap natin. Sapagkat si Antiochus, na tumigil sa kaniyang pakikidigma laban kay Attalus sa utos ng mga Romano, ay agad na nagsagawa ng mga hakbang upang mabawi ang Palestina at Coele-Syria mula sa kamay ng mga Ehipsiyo. Si Scopas ay isinugo upang salungatin siya. Malapit sa mga bukal ng Jordan, nagharap ang dalawang hukbo. [Panium] Si Scopas ay natalo,

hinabol hanggang Sidon, at doon ay mahigpit na kinubkob. Tatlo sa pinakamagagaling na heneral ng Ehipto, kasama ang kanilang pinakamahuhusay na hukbo, ay isinugo upang alisin ang kubkob, ngunit hindi nagtagumpay. Sa wakas, si Scopas, na humarap sa payat at di-mahawakang multo ng taggutom, isang kaaway na hindi niya kayang mapaglabanan, ay napilitang sumuko sa kahiya-hiyang kundisyon na buhay lamang ang ipagkakaloob; at dahil dito, siya at ang kaniyang sampung libong tauhan ay pinahintulutang umalis na hinubdan at hubad. Dito nakita ang pagsakop ng hari ng hilaga sa mga pinakatanggulang lungsod; sapagkat ang Sidon ay, kapuwa sa kinalalagyan nito at sa mga tanggulan nito, isa sa pinakamatitibay na lungsod noong mga panahong iyon. Dito nakita ang kabiguan ng mga sandata ng timog na makapanindigan, at gayundin ang kabiguan ng bayan na pinili ng hari ng timog; samakatuwid nga, si Scopas at ang kaniyang mga puwersang Aetolian.” Daniel and the Revelation, 257, 258.

Ang dalawang daan at limampung taon na nagwawakas noong 207 BC ay tumutukoy kay Donald Trump. Ang propesiya ng dalawang daan at limampung taon na nagtatapos sa 313 sa pamamagitan ng kasunduang pag-aasawa ng silangan at kanluran, at ng Edict of Milan, ay tumutukoy sa pagbuo ng larawan ng halimaw sa Estados Unidos. Ang iglesya ng Pergamos, na nagsimula noong 313, ay kumakatawan sa kasaysayan kung kailan ang Kristiyanismo ay tumalikod sa pamamagitan ng pakikipagkompromiso sa relihiyon ng paganismo, bilang paunang yugto bago ang kapangyarihang pangpapa ay umupo sa trono. Ang Pergamos at ang taong 313 ay tumitipo sa kompromisong kinakatawan ng pagbuo ng larawan ng halimaw sa Estados Unidos. Kinakatawan nito ang kompromiso ng Kristiyanismo at ng Romang pangpapa, sapagkat ang relihiyong Katolisismo ay walang iba kundi paganismo na nagkukunwaring isang institusyong Kristiyno. Ang propesiya ng dalawang daan at limampung taon na nagsimula noong 1776 at nagtatapos ngayong taon ay tumutukoy rin sa Estados Unidos. Kaya, ang lahat ng tatlong propesiya ng dalawang daan at limampung taon ay tumatalakay sa ilang propetikong aspeto ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis trece, at ang lahat ng tatlo ay nagwawakas sa loob ng mga propetikong linya na kinakatawan ng bilang na labimpito.

Ang kautusan sa araw ng Linggo ay siyang panahon na ang Estados Unidos ay nagsasalita na gaya ng isang dragon, at ang pagsasalita ng isang bansa ay ang pagkilos ng mga awtoridad nitong lehislatibo at hudisyal.

“Ang ‘pagsasalita’ ng bansa ay ang pagkilos ng mga awtoridad nito sa lehislatura at hudikatura.” The Great Controversy, 442.

Si Trump ay hindi isang hudisyal ni lehislatibong kapamahalaan, kaya ang malapit nang dumating na batas sa araw ng Linggo ay isinasakatuparan ng Kongreso. Gayunman, ang anumang hakbang na nagbibigay ng suporta sa kapangyarihang papal ay kumakatawan sa batas sa araw ng Linggo. Ang atas ng 533, at ang kautusan ng 313, ay tumutukoy sa pasimula ng yugto kung kailan nabubuo ang larawan ng halimaw. Ang wakas ay ang malapit nang dumating na batas sa araw ng Linggo, at laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, kaya ang hakbang ni Trump sa pamamagitan ng isang kautusang tagapagpaganap na magkakaloob ng anumang “konsesyon” sa anticristo ng hula ng Biblia ay kakatawan sa alpha ng kilusan na nagtatapos lamang sa omega, kapag ang Estados Unidos ay “magtatakwil nang gayon sa mga simulain ng kaniyang pamahalaan

hanggang sa magpatibay ng isang batas sa araw ng Linggo.”

“Marami, maging sa mga kabilang sa kilusang ito para sa pagpapatupad ng pangingilin ng Linggo, ang nabulag sa mga bungang kasunod ng hakbanging ito. Hindi nila nakikita na tuwirang hinahampas nila ang kalayaang panrelihiyon. Marami ang kailanma’y hindi nakaunawa sa mga pag-angkin ng Sabbath ng Biblia at sa maling saligan na kinatatayuan ng institusyon ng Linggo. Anumang kilusang pabor sa batas panrelihiyon ay sa katotohanan isang pagkukusang-loob na pagpapasakop sa kapapahan, na sa napakaraming kapanahunan ay walang patid na nakipagdigma laban sa kalayaan ng budhi. Ang pangingilin ng Linggo ay may utang na pag-iral bilang isang tinatawag na institusyong Cristiano sa ‘hiwaga ng kasamaan;’ at ang pagpapatupad nito ay magiging isang tahasang pagkilala sa mga simulain na siyang pinakabatong-panulok ng Romanismo. Kapag tinalikdan ng ating bansa sa gayong paraan ang mga simulain ng kaniyang pamahalaan upang magpatibay ng isang batas ukol sa Linggo, ang Protestantismo sa gawang ito ay makikipagkamay sa kapapahan; ito’y walang iba kundi ang pagbibigay-buhay sa paniniil na malaon nang buong pananabik na nagaabang ng pagkakataon upang muling sumiklab tungo sa masiglang despotismo.” Testimonies, volume 5, 711.

Ang anumang “kilusan na pabor sa batas panrelihiyon ay tunay na isang pagkakaloob sa kapapahan,” at ang mga kilusang iyon ay nagaganap bilang paghahanda sa malapit nang dumating na batas sa araw ng Linggo.

“Ang utos na nagpapatupad ng pagsamba sa araw na ito ay dapat lumaganap sa buong sanlibutan. Sa isang limitadong antas, ito’y lumaganap na. Sa ilang mga dako, ang kapangyarihang sibil ay nagsasalita sa tinig ng isang dragon, gaya ng pagsasalita ng haring pagano sa mga bihag na Hebreo.” Signs of the Times, Mayo 6, 1897.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.